

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2143/2019
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Манић адвокат из ..., против туженог Дома Здравља Пожаревац, чији је пуномоћник Зоран Милановић адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 647/18 од 02.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 647/18 од 02.10.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 647/18 од 02.10.2018. године.

Образложење

Делимичном пресудом Вишег суда у Пожаревцу П1 26/16 од 03.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да је претрпела злостављање на раду код туженог, који је својим нечињењем утицао да се злостављање не спречи и не заустави чиме је омео тужиљу у остваривању њених законских права, вређао достојанство и интегритет тужиље. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се забрани свако даље њено злостављање, вређањем њеног личног достојанства, угледа, личног и професионалног интегритета, угрожавањем њеног здравља и стварањем понижавајућег и увредљивог окружења. Ставом трећим изреке, одлучено је да ће се о преосталом делу тужбеног захтева и трошковима поступка одлучити коначном одлуком.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 647/18 од 02.10.2018. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена делимична пресуда Вишег суда у Пожаревцу П1 26/16 од 03.11.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према наведеној одредби, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, по оцени ревизијског суда, нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради чијег разматрања би требало дозволити одлучивање о тужилној ревизији. Неуједначена судска пракса, као разлог за дозвољеност посебне ревизије, мора се доказати достављањем правноснажних пресуда којима су судови на другачији начин одлучивали у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима. Није прихватљив став тужиле да је потребно дозволити одлучивање о њеној ревизији ради уједначавања судске праксе, без обзира што нису приложене пресуде којима се указује на другачије пресуђење у правним стварима са истим чињеничним и правним основом, образложен тиме да је: „ноторна чињеница да су судови приликом пресуђења у споровима ради утврђења права својине на основу одржаја“, другачије пресуђивали.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одредбом члана 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник Републике Србије“, број 36/10) прописано је да је спор из става 1. и 2. тог члана радни спор. Према ставу петом исте одредбе, ако тим законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак.

Наведеним законом није изричито прописано да је ревизија дозвољена. Према одредби члана 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању или престанку радног односа. Спор за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом јесте радни спор, али није спор о заснивању, постојању или престанку радног односа, да би ревизија у том спору била дозвољена на основу члана 441. ЗПП.

Тужилџина ревизија није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. У поднетој тужби није одређена вредност предмета спора. Тужилџа вредност предмета спора није одредила ни накнадно, до закључења главне расправе, нити је вредност предмета спора утврдио суд у смислу члана 33. ЗПП. Одлуком првостепеног суда наложено је тужилџи плаћање судске таксе за тужбу у износу од 16.800,00 динара, што одговара висини судске таксе за вредност предмета спора у износу од 350.000,00 динара (Тарифни број 1. тачка 1. алинеја 3. Таксене тарифе). Тако одређена вредност предмета спора је очигледно нижа од динарске противвредности износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, која је меродавна за дозвољеност ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Сходно изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босилковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић